

Sygn. akt VI Ka 151/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 kwietnia 2013r.

Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze w VI Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SO Andrzej Wieja

Protokolant Małgorzata Dzieniszewska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Jeleniej Górze Zbigniewa Jaworskiego

po rozpoznaniu w dniu 26 kwietnia 2013r.

sprawy E. Z.

oskarżonej z art. 7 ust. 1 ustawy o ochronie usług świadczonych drogą elektroniczną

z powodu apelacji wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Zgorzelcu

z dnia 9 stycznia 2013r. sygn. akt II K 1645/12

I. zmienia zaskarżony wyrok wobec oskarżonej E. Z. w ten sposób, że na podstawie art. 1§2 kk w zw. z art. 17§1 pkt 3 kpk postępowanie karne umarza;

II. kosztami postępowania w sprawie obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt VI Ka 151/13

UZASADNIENIE

E. Z.została oskarżona o to, że:

w okresie od 20 lipca 2012 r. do 20 sierpnia 2012 r. w B., rejonu (...) w celu osiągnięcia korzyści majątkowej poprzez wpięcie w kabel przemysłowy Telewizji (...) odbierała sygnał telewizyjny bez uiszczenia opłat na szkodę Telewizji (...) S.A w G.,

tj. o czyn z art. 7 ust. 2 ustawy o ochronie niektórych usług świadczonych drogą elektroniczną opartych lub polegających na dostępie warunkowym.

Sąd Rejonowy w Zgorzelcu wyrokiem z dnia 9 stycznia 2013 r. w sprawie II K 1645/12:

1. ustalił, iż E. Z.dopuściła się czynu opisanego w części wstępnej wyroku, stanowiącego czyn z art. 7 ust. 2 ustawy o ochronie niektórych usług świadczonych drogą elektroniczną opartych lub polegających na dostępie warunkowym i na podstawie art. 66 § 1 k.k. i art. 67 § 1 k.k. warunkowo umorzył postępowanie na okres próby 1 (jednego) roku,

2. na podstawie art. 67 § 3 k.k. w zw. z art. 39 pkt 7 k.k. orzekł od E. Z.na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej świadczenie pieniężne w kwocie 100 złotych,

3. na podstawie art. 44 § 2 k.k. orzekł przepadek dowodu rzeczowego wymienionego w wykazie dowodów rzeczowych na k. 15 akt pod pozycją I,

4. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił oskarżoną w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych.

Powyższy wyrok zaskarżył prokurator na niekorzyść oskarżonej w części dotyczącej orzeczenia o karze, zarzucając obrazę prawa materialnego, tj. art. 67 § 3 k.k. poprzez jego niezastosowanie jako podstawy orzeczenia obligatoryjnego zobowiązania do naprawienia szkody, podczas gdy tenże przepis powinien stanowić podstawę zobowiązania oskarżonej do naprawienia szkody w związku z warunkowym umorzeniem wobec niej postępowania karnego i stwierdzeniem, że jej działanie wyrządziło szkodę.

W oparciu o powyższy zarzut prokurator wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez orzeczenie wobec oskarżonej zobowiązania do naprawienia wyrządzonej pokrzywdzonemu szkody w kwocie 46,33 złote.

W toku rozprawy odwoławczej prokurator zmodyfikował swoje stanowisko i wniósł o umorzenie postępowania wobec oskarżonej z powodu znikomości czynu.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Wniesienie apelacji po jej modyfikacji na rozprawie odwoławczej doprowadziło do zmiany zaskarżonego wyroku na korzyść oskarżonej. Jako że dokonane przez Sąd I instancji ustalenia faktyczne odnośnie sprawstwa oskarżonej, które Sąd Okręgowy w całości podziela, nie zostały zakwestionowane przez żadną ze stron, Sąd Okręgowy zwolniony był od dalszych rozważań w tym przedmiocie.

Analiza zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego upoważnia do stwierdzenia, iż Sąd I instancji prawidłowo przesądził o popełnieniu przez oskarżoną przypisanego jej czynu, jednakże błędnie ocenił stopień społecznej szkodliwości tegoż czynu, co ostatecznie doprowadziło do uznania oskarżonej za winną popełnienia przestępstwa z art. 7 ust. 2 ustawy o ochronie niektórych usług świadczonych drogą elektroniczną opartych lub polegających na dostępie warunkowym.

Nie znajduje akceptacji ze strony Sądu II instancji dokonana przez Sąd Rejonowy ocena stopnia społecznej szkodliwości czynu przypisanego oskarżonej E. Z. w części dyspozytywnej wyroku.

Przypomnieć należy, iż przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości czynu należy mieć na uwadze zarówno jego stronę przedmiotową (rodzaj dobra, w które godzi przestępstwo, charakter i rozmiar szkody wyrządzonej czynem, a także sposób działania sprawcy), jak i podmiotową (umyślność działania i jej odcienie, stopień lekkomyślności lub niedbalstwa, a także pobudki, motywy i cele działania sprawcy). Oczywistym jest, iż nie ma jakiegokolwiek uniwersalnej i łatwej metody pomiaru społecznej szkodliwości poszczególnych czynów zabronionych. Ocena stopnia społecznej szkodliwości konkretnego zachowania się powinna być oceną całościową uwzględniającą wszystkie okoliczności wymienione w art. 115 § 2, nie zaś sumą czy pochodną ocen cząstkowych takiej czy innej „ujemności” tkwiącej w poszczególnych tych okolicznościach. Innymi słowy, natężenie społecznej szkodliwości konkretnego zachowania się stanowi wypadkową (pochodną) czynników wskazanych w powołanym art. 115 § 2 k.k.

Sąd I instancji podejmując rozważania odnośnie oceny stopnia społecznej szkodliwości czynu stypizowanego w art. 7 ust. 2 ustawy o ochronie niektórych usług świadczonych drogą elektroniczną opartych lub polegających na dostępie warunkowym nie uwzględnił w sposób należyty elementów determinujących ową ocenę. Zdaniem Sądu Odwoławczego sposób i okoliczności podjęcia przez E. Z. przypisanego jej zachowania przemawiają bowiem za przyjęciem, iż mamy od czynienia z sytuacją wskazaną w art. 1 § 2 k.k. Podnieść trzeba, iż oskarżona dopuszczając się inkryminowanego czynu nie działała z niskich pobudek, przeciwnie – pojmowała go jako działanie dla dobra dzieci, którym ze względu na swoją sytuację finansową nie może zapewnić takich rozrywek, z jakich korzystają ich rówieśnicy. Sąd Rejonowy zasadnie podkreślił, że oskarżona samotnie wychowuje sześcioro małoletnich dzieci, zaś utrzymuje się z alimentów, zasiłków rodzinnych i pomocy opieki społecznej. Słusznie Sąd I instancji ocenił sytuację majątkową oskarżonej jako

bardzo ciężką. Przez pryzmat tej sytuacji oceniać należy motywację oskarżonej, która sama w swoich wyjaśnieniach wskazała, że robiła to „z myślą o dzieciach”, aby mogły one „choć bajkę obejrzeć” (vide k. 13v-14). Nie bagatelizując naruszenia porządku prawnego przez oskarżoną E. Z. nie można nie dostrzec, iż oskarżona działała – wedle jej oceny – z usprawiedliwionych pobudek, dla dobra dzieci. Z zeznań świadka R. K. wynika, że w momencie kontroli w mieszkaniu oskarżonej włączony był program przyrodniczo – edukacyjny. Jediną korzyścią materialną, którą oskarżona uzyskała w wyniku dokonania nielegalnego podłączenia, jest wartość nieuiszczonego wynagrodzenia za usługę. Podkreślenia wymaga, że E. Z. korzystała z sygnału telewizji kablowej przez krótki czas, zaś ustalenie tego okresu możliwe było jedynie dzięki złożonym przez nią szczerym wyjaśnieniom. W kontekście wielkości pokrzywdzonego podmiotu, który świadczył usługi telekomunikacyjne, kwota wskazywana przez oskarżyciela publicznego jako wartość szkody jest kwotą symboliczną.

Wprawdzie Sąd I instancji dostrzegł owe okoliczności, czego wyrazem było zastosowanie instytucji warunkowego umorzenia postępowania, niemniej winien był nadać im większe znaczenie w kontekście oceny stopnia społecznej szkodliwości czynu, uznając go za znikomy. Zarówno bowiem elementy przedmiotowe czynu, jak i wina sprawcy, są nikłe, co daje podstawę do uznania, że stopień społecznej szkodliwości czynu E. Z. jest tak znikomy, że nie można mówić o jego przestępczości.

Konkludując, wobec zajęcia powyższego stanowiska, Sąd Okręgowy na podstawie art. 437 § 1 i 2 k.p.k. orzekł jak w części dyspozytywnej wyroku.

Orzeczenie o kosztach sądowych znajduje swe oparcie w treści przepisów art. 632 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k.